

Păstorul cel Bun

Ioan Daniel

Eu sunt păstorul cel Bun
Ce dulce cuvântul răsună
În cei ce aleargă astăzi pe drum
Ființa curată— s-o aibă mai bună

Cuvântu acesta cu atâta iubire
Pământu-l cuprinde și cerul deschis
Căci omul azi poate spre fericire
El însuși să fie un nou paradis

Credința să-i fie— credința-n Hristos
Un semn care-l mână mereu peste ape
Iar gându ce-l duce e tot mai frumos
Căci dragostea sfântă de el e aproape

Păstorul iubit e-n față la turmă
și grijă îi poartă mereu și mereu
în cercuri sublime clopote sună
prin aer de toamnă rece și greu

Iar cerul cu nouri mai jos se întinde
și vântul mai bate pe alocuri mai tare
căci umbra mai iute pământu-l cuprinde
iar ziua e mică și noaptea e mare

Deodată Păstorul în loc se oprește
se-ntoarce spre turmă din ochi căutând
în urmă el află—o oaie-i lipsește
rămase în urmă -ori ce-o fi făcând

Îl doare de oaia ce-i lipsă
și-n Sine se-ntreabă ce o să fac
căci vremea și astăzi e atâta de-nchisă
m-oi duce s-o caut în locuri ce-i plac

Se duce Păstorul și turma și-o lasă
să pască în voie pe câmpul întins
c-o teamă adâncă mereu îl apasă
și doru în taină de ea l-a cuprins

El trece pâraie și urcă pe râpi
colindă pășunea -în urmă se duce
în grija duioasă prinde aripi

și-o pantă abruptă începe să urce

Când iată oița e prinsă-ntre spini
și-i tristă sărmana -ce-o fi având
degeaba voiește ochii senini
să-i facă în grabă Păstorul văzînd

Dar El cu blîndețe îi spune să stea
să nu se smucească căci iat-o ajută
cu grijă-i desface povoara cea grea
pe umeri o pune la turmă s-o ducă

Păstorul iubit -ce grijă El are
de oia pierdută ce-n spate o poartă
mai scurtă cărarea acum i se pare
căci oaia pierdută nu este moartă

Legat e Păstorul de turmă și oi
iubirea adîncă de ele îl leagă
adesea se luptă prin vînturi și ploi
ca turma să-i fie curată—întreagă

Eu sînt Păstorul cel Bun
ce dulce cuvintele sună
viața-mi doar Lui—în mîn-o depun
s-o facă cum știe—mai blîndă mai bună

.....

08-03-1982